

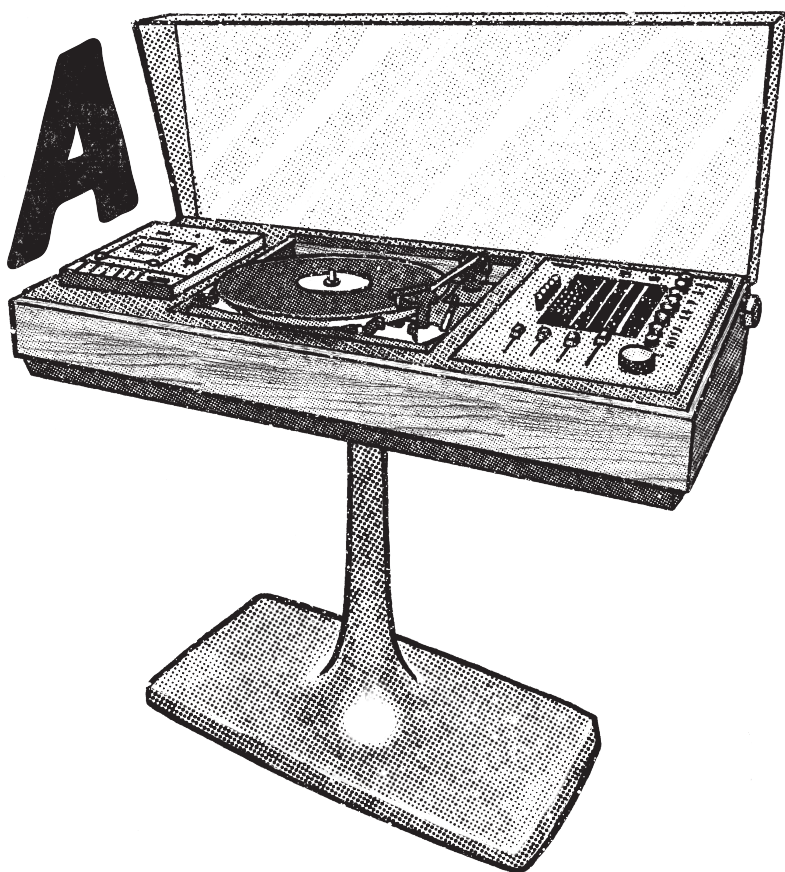
Een eigenzinnige geschiedenis van
de popmuziek in 111 namenliedjes

HAAR NAAM WAS LOLA

 MUZIEK

**PAUL ONKENHOUT
& JOHN SCHOORL**

ADA

Ada, Ada, Ada

Ada, I can hear the sound of your laugh through the wall

The National (2007)

Nadat in 2007 het geweldige album *Boxer* van The National was verschenen, barstte op internet een verhitte discussie los over een fraai en melancholiek namenliedje op de plaat, *Ada*. De voornaamste vraag, brandend gezien de reacties: wie was Ada?

Gesuggereerd werd dat de Amerikaanse band zich had laten inspireren door de roman *Ada* van de Russisch-Amerikaanse schrijver Vladimir Nabokov. Anderen kwamen met Ada Lovelace op de propen, een Engelse negentiende-eeuwse wiskundige en schrijver. Voorts werd Ada McGrath genoemd, de Schotse vrouw wier leven in 1993 door Jane Campion werd verfilmd in het veelgeprezen *The Piano*.

Ook de startplaats van de band, de staat Ohio, leverde inspiratie op voor de speurders: het stadje Ada tussen Cincinnati en Detroit. Nu we toch bezig zijn: de bekendste Nederlandse Ada's zijn zwemster Ada Kok (gouden medaille op de Olympische Spelen in Mexico in 1968) en gravin Ada van Holland (Diane Dobbelman) uit de iconische ridderserie *Floris* (1969) met Rutger Hauer.

De spil van The National, zanger, rodewijndrinker (tijdens concerten) en tekstschrijver Matt Berninger, heeft nooit iets over de identiteit van Ada prijsgegeven. De meest waarschijnlijke theorie: Ada is een verzinsel van Berninger en zijn vrouw Carin Besser.

Zij schreven gezamenlijk de tekst over een vrouw met – laten we het daar maar op houden – communicatieve gebreken en sociale angsten. Ada voldoet in alle opzichten aan de stijlkenmerken van een modaal National-liedje: de tekst is niet expliciet, maar poëtisch-cryptisch en doet een beroep op de verbeelding van de luisteraar. Met zijn zwaarmoedige bariton levert Berninger zoals altijd een fikse bijdrage aan de sfeer.

Wat *Ada* daarnaast zo onweerstaanbaar maakt, is de muziek, gecomponeerd door basgitarist Scott Devendorf. De kers op de taart is het pianospel van een sympathisant (en gelegenheidspartner) van The National die het in de muziek óók ver heeft geschopt, Sufjan Stevens.

Twee stellen broers, Scott en Bryan Devendorf en de eeneiige tweeling Aaron en Bryce Dessner plus Matt Berninger, staken eind jaren negentig in Cincinnati de koppen bij elkaar. Het was elders, in Brooklyn, dat hun band tot grote bloei kwam. De productiviteit is hoog, in 2024 verscheen het tiende album van de indierockers.

Met *High Violet* (2010) wordt *Boxer* tot het beste gerekend wat de band heeft afgeleverd. De openingstrack op *Boxer*, *Fake Empire*, kreeg met enthousiaste instemming van de band een nieuw leven toen Barack Obama het nummer in 2008 en 2012 een prominente plaats gaf in zijn campagnes voor het presidentschap.

Met *Fake Empire* zette The National zich af tegen president George W. Bush en diens beleid, uitmondend in traumatische oorlogen in Irak en Afghanistan. ‘Ontsnappen kon alleen door je eigen werkelijkheid te creëren, een droomwereld om je aan vast te klampen,’ zei Berninger in 2010 in *de Volkskrant*. ‘Escapisme ja, daar gaat *Fake Empire* over. Hooguit in slaaptoestand was de ellende te verduren.’

Het pakte goed uit, links was destijds in de Verenigde Staten nog niet reddeloos verloren. ‘Obama won,’ schreef Vice. ‘The National did their job.’